

FOTOGRAFIAR EL PRIORAT

El Priorat és una comarca visualment molt rica. Us convido a què agafeu la vostra càmera i exploreu aquesta terra plena d'història i tradició.

(TEXT I FOTOGRAFIES) Tània Ramírez

El Priorat és una comarca visualment molt rica, té rius, muntanyes, conreus i una flora i fauna molt variada.

Des dels pantans dels Guiamets, Siurana o Margalef fins al Montsant (amb Scala-Dei i les seves ermites), passant per tots els seus pobles i bells paratges que l'envolten, tots els racons del Priorat poden ser motiu d'interès per a una fotografia.

La tranquil·litat dels seus pobles i la bellesa dels seus paisatges, junt amb l'amabilitat dels seus vilatans, ens convida a no marxar i conèixer aquesta terra plena d'història i tradició.

No és d'estranyar que els monjos triessin aquests paratges per viure i omplissin les muntanyes de ceps,

donant així als seus habitants una forma de guanyar-se la vida i uns coneixements que encara avui dia segueixen presents. Poc podien pensar, que aquestes èpoques d'esplendor passarien per molts anys de decadència després de la fil·loxera, i que aquelles muntanyes plenes de ceps, esdevindrien boscos i conreus com l'avellaner i l'ametller. Poc a poc el món es va anar oblidant del Priorat.

Però des de fa uns anys, el Priorat ha tornat a revifar, els ceps estan tornant a repoblar les muntanyes, el paisatge està canviant i els pobles creixen, encara que malauradament en molts llocs sense cap tipus de criteri (de vegades les solucions ràpides poden esgarrar tot el paisatge d'un poble o d'un indret).

Jo, com a fotògrafa, sempre he mostrat un gran interès cap al

Priorat, donat que sempre hi trobo motius que m'estimulen a prendre imatges. La fotografia és el meu mitjà d'expressió, i encara que he estat a molts altres indrets, al final tot allò que busco ho trobo aquí.

El Priorat canvia depenent de l'estació de l'any. Podem trobar un Priorat verd i ple de colors a la primavera, un de sec i calorós a l'estiu, cobert de fulles marrons i ocre a l'humida tardor i finalment desèrtic o blanc a l'hivern, i dic desèrtic, perquè quan els ceps perden la fulla aquests es confonen amb el color de la terra. L'estiu és massa sec i la llum massa dura, els paisatges acostumen a ser poc nítids durant el dia, donat que les partícules de pols que hi ha suspeses a l'aire fan que a les fotografies aparegui una mena de boirina; és clar que cap al capvespre tot canvia, les postes de sol sovint són un

esclat de colors i a les nits sense lluna, fotografiar estrelles pot esdevenir una experiència única, donat que normalment hi ha pocs núvols que tapin els estels, i la temperatura de la nit és molt agradable comparada amb la del dia.

L'hivern de tant en tant ens sorprèn amb alguna nevada i el blanc paisatge contrasta amb els foscos troncs dels ceps. Els nens i els no tan nens, surten a jugar amb la neu i s'inventen trineus amb qualsevol cosa, fan ninots i es tiren boles els uns als altres. La boira també és un element curiós, aïlla, no deixa veure més enllà i això es pot aprofitar; un exemple molt clar és la fotografia de l'ermita de St. Antoni de Porrera feta un dia de molta boira, l'ermita queda totalment aïllada, sembla que estigui sola, però no és així, donat que el poble i les muntanyes queden camuflats per la boira i aquesta crea en l'espectador una sensació de misteri, de buit. La fotografia a més de ser un reflex d'una realitat també és una eina d'expressió que ens pot arribar a causar sensacions.

A la tardor, la varietat de colors de les fulles de la vinya donen joc tant a la fotografia de paisatge, com a la de detall, però també a la de reportatge, donat que els camps i els pobles s'omplen d'activitat durant la verema i és aquí, on la gent és la protagonista. Per tot arreu ressona el cric, crac de les tisores tallant el raïm, i als pobles es pot observar el trànsit

dels tractors carregats de caixes que van cap als cellers a entrar la verema. Aquests treballen i s'organitzen més que mai, tothom té la seva funció: n'hi ha que pesen el raïm, d'altres que el trien i finalment els bodeguers i enòlegs que vetllen perquè el raïm es transformi en un bon vi.

La primavera és anunciada pels ametllers florits, és l'estació del color, el Priorat passa del marró de la terra al verd de les vinyes i a tots els colors que ens ofereix la vegetació.

Però si hagués d'analitzar tot el Priorat fotogràficament no acabaria mai, perquè al parlar dels pobles amb la seva gent i dels paisatges amb els seus racons, sempre me'n deixaria algun. És per això que he decidit analitzar només una cosa que té en comú tot el Priorat i dona molt de joc a la fotografia, independentment de l'època de l'any i lloc en què ens trobem: els ceps.

Per a mi, fotogràficament parlant, trobo molt interessants les parades o terrasses que es fan a les muntanyes per a plantar ceps, sobretot a la primavera quan broten les

Patrimoni

fulles dels ceps, i el verd ressegueix les formes de la muntanya; jo acostumo a dir que allò és l'arquitectura de la muntanya, donat que som les persones qui les construïm; són infinites les formes que pots captar amb la càmera, simplement amb un canvi d'òptica o de situació, pot esdevenir una fotografia totalment diferent.

I què us puc dir dels costers amb ceps centenaris que tant caracteritzen el Priorat, ceps amb tronc recargolats que lluiten amb la pendent i que en molts casos viuen sobre una base de llicorella; no em deixa de sorprendre la fortalesa del cep que creix rodejat per aquestes pedres i el mèrit del pagès que ajuda a què tot això sigui possible.

Durant la primavera i l'estiu les fulles alberguen una quantitat infinita de vida com aranyes, abelles, cucs...són moltes les hores que et pots passar buscant aquests petits habitants, com és el cas de la fotografia de l'eruga. De vegades et passes tot un matí passejant entre els ceps, fins que trobes aquell element, just en aquell lloc que et crida l'atenció i et fa prémer el botó per captar aquell instant.

Al final de l'estiu, quan el raïm comença a deixar el seu color verd, cada granet de raïm adopta un color, a cada raïm podem trobar un ventall de colors indefinit, vermellós, rosat, lila, verd, groc... cada raïm és una pinya plena de colorit.

A l'hivern, sobretot després de la poda, els ceps deixen veure les seves formes sinuoses, el cep despulrat de les seves fulles i amb els sarments tallats ens mostra el

seu cos. Pots passejar per un camp ple de ceps i difícilment en trobaries dos d'iguals; cada cep té la seva identitat, de vegades un cep mal format té, per a mi, una atracció especial donat que les seves formes són encara més diferents que les dels altres. I estrany és l'entès que no em diu "com és que li has fet una foto a aquest cep que està mal format o podat...?" i jo sempre els dic que el que jo veig són les formes del cep, no si aquest és correcte o no, i que de vegades en la imperfecció es pot trobar bellesa. Són moltes les imatges que podem realitzar amb els ceps, per això us convido a què ho proveu, que agafeu la vostra càmera i sortiu a explorar les possibilitats que us ofereix aquesta terra, de vegades en les coses més quotidianes s'amaguen els detalls més importants.

Avui el Priorat gaudeix d'unes condicions paisatgístiques molt especials i és una feina de tots preservar-lo. Una mala gestió en el creixement d'un poble o en la construcció de parades i bodegues, pot fer que l'atractiu es transformi en desagradable. Si la gent visita i es queda al Priorat, és perquè li agrada tal com és. Hem de pensar que si el deformem massa, potser perdrà l'encant i ja no tindrà res d'especial. ■

